
Řeka bohů – Nové království

Wilbur Smith

Hui se uchýlil do svého pokoje, nohy se mu podlamovaly vyčerpáním. Obával se, že se do koupele bude muset doplazít. Sluhové nalili do lázně džbány horké vody, v níž ze sebe navoněným mýdlem z jílu a popela smyl prach cest a říční bahno. Poté ulehl na stůl a otrokyně mu vtíraly do kůže vonné masti. Při tomto rituálu cítil, že nejen očišťuje tělo, ale smývá hlubší skvrny v jeho mysli. Sloužící mu naservirovali chléb a misky s datlemi, fíky a čockou ochucenou česnekem a na zapití džbánek piva. Byly to jen zbytky z kuchyně, ale Hui s chutí všechno spolykal.

Jen co dojedl, začal hledat bratra. Nemohl připustit, aby hádka mezi nimi zůstala neuzavřená. Oba by je to otrávil jako jed kobry. Udělá, co bude moci, aby vše napravil.

Avšak Qen nebyl ve svém pokoji ani nikde v celém domě. Hui končil prohlídku, když vtom zaslechl, jak ho někdo volá. Jeho nevlastní matka Isetnofret stála u okna s výhledem na město a sluneční svit ji orámoval zlatem. Léta jí pranic neubrala na kráse. Otočila se k synovi. Na hlavě měla lesklou paruku modročerného odstínu a oči si zvýraznila smaragdovým líčidlem připraveným z nejjemnějšího drceného malachitu. Měla plná prsa a úzký pas, přestože porodila Qena a Ipwet. Šaty z tak jemného plátna, že byly téměř průsvitné, jí přiléhaly těsně k tělu.

Hui věděl, že po ní touží mnoho mužů, ovšem tito muži pokaždé odvrátili pohled, když je Isetnofret mýjela. Vzbuzovala stejně silný strach jako touhu. Jako malý hoch Hui nechápal, proč kamarádi odmítají navštívit jejich dům a proč obyvatelé Dolního města, kdykoliv prošla kolem nich, spojují palec a ukazovák do kruhu – jeden z nich mu vysvětlil, že je to znamení ochrany. Pochopil, až když povyrosl, a na stopu jej přivedl šperk, který nosila na

čele. Byl to zlatý ovál vykládaný ebenem a lazuritem, které vytvářely hlavu příšery se zakřiveným čenichem a dlouhýma špičatýma ušima. Znamení boha Setha.

Isetnofret se oddala Sethovu kultu již v raném mládí, když ji matka poslala do chrámu, aby tam absolvovala rituál trvající den a noc. Khawy mu jednou řekl, že o tom, co se odehrálo ve vnitřní svatyni, vědí jen kněží a sama Isetnofret. Ovšem na oplátku za její služby ji bůh obdařil mocí a schopnostmi dalece přesahujícími lidské možnosti.

Čarodějnice, šeptali si lidé v Dolním městě.

„Dobrý den, matko,“ pozdravil vřele.

„Qen mi vyprávěl o tvém velkém úspěchu. Chtěla bych se podívat na ten dar bohů, který jsi zachránil z rukou tuhýků. Možná ho seslal samotný Seth.“ Usmála se plnými rty, ale černé oči se podivně zaleskly.

„Dal jsem ho otci...“

„Už? Neztrácels čas a hned ses přihlásil o odměnu.“ Její úsměv ztvrdl.

Hui se zamračil. „Odměnu? Ne... Předal jsem kámen otci, protože on bude nejlíp vědět, co podniknout, aby se poklad dostal do správných rukou.“

„A já jsem přesvědčená, že tě zahrnul chválou. Samozřejmě zaslouženou. Ale Qen nebyl s tebou, když jsi mluvil s otcem, že?“

„Ne...“

„Nemyslíš, že i on si zasloužil část chvály?“

„Qen ode mě utekl, jakmile jsme vkročili do Láhúnu. Já... Já nevím, kde je,“ koktal Hui. Ve slovech nevlastní matky vycítil podráždění, ale jeho důvod nechápal. „Qen si samozřejmě zaslouží stejný obdiv. Řekl jsem otci, že mi pomohl kámen Ka přinést...“

„Domnívám se, že Qen hrál při jeho získání velkou roli, možná tu největší. Je starší než ty, silnější, moudřejší...“ Isetnofret se zarazila a její úsměv zjemněl, ale oči neztratily nic z původní tvrdosti. „Leč neutápějme se v detailech. Tobě a Qenovi se dnes podařilo něco velmi významného. Musíme připravit oslavu.“

Isetnofret založila ruce na prsou a zmizela v útrobách domu, aby nachystala plánovanou slavnost. Hui neměl ze setkání dobrý pocit. O Kykym se nevlastní matka vůbec nezmínila, natož aby projevila lítost. Přitom musela vědět, že na výpravu vyrazili tři a vrátili se jen dva.

Pomalou záměřil ke dveřím. Prohledá všechny jejich oblíbené skrýše a zjistí, kam se Qen schoval. Možná utápí lítost nad Kykyho smrtí v pivu.

Když procházel pod obloukem schodiště, spatřil Ipwet, která tajně vyslechla jeho rozhovor s Isetnofret.

„Měj se na pozoru, bratře,“ vydechla.

„Co tím chceš říct?“

Ipwet nahlédla do chodby a ujistila se, že matka opravdu odešla. Teprve pak se uklidnila.

„Matka je chytrá, někdo by řekl prohnaná. Skrývá v sobě mnohé komnaty, kam obyčejní smrtelníci jako ty a já nikdy nenahlédnou. A navíc není tvá vlastní matka.“

Hui zmateně nakrabatil čelo. Ipwet měla duši básníka a její slova občas získala křídla, která je vynesla mimo dosah jeho chápání.

Dívka si zakryla dlaní ústa, aby skryla pobavený úsměv nad bratrovým zmatkem.

„Matka kuje nejrůznější pikle. Je v tom velmi dobrá. A pohání ji zloba, kterou jsi viděl, a žárlivost a ambice. Z úst jí kanou medová slova, a když si usmyslí, dokáže si omotat kolem prstu snad každého muže. Jenže my nikdy nepoznáme pravdu o jejích touhách ani o jejích pletichách, protože je drží pod zámkem.“ Ipwet si poklepala na hrudní kost.

Takto mluvit o vlastní matce Hui sestru ještě nikdy neslyšel. Věděl, že se matka s dcerou občas hádaly, netušil však proč. Možná se Kyky nemýlil, když kdysi prohlásil, že ty dvě jsou jedna jako druhá, dvě květiny, které bojují o stejné místo na slunci, o stejnou vodu při zalévání a o pozornost těch, kdo jdou kolem.

„Jaké pikle máš teď na mysli?“

„Možná žádné. Kdo ví? Ale otec mi řekl o kameni Ka a matka se o tak cenný předmět bude moc a moc zajímat.“

Hui se zasmál. „Už ho má otec, takže ho má i matka.“

„To je pravda.“ Ipwet se také zasmála, ale jen tiše. „Ty jsi už docela dospělý, Hui, ale v mnoha věcech jsi pořád malý kluk.“

Nasupeně odfrkl.

Ipwet ho klepla klouby prstů do hlavy. „Máš se ještě hodně co učit. Otevři oči, bratře, a podívej se na svět, jaký opravdu je, ne jaký si ho představuješ. Věř mi, prospěje to tvému zdraví.“

„A můžeš mi laskavě říct, co se mám ještě učit?“ odsekl.

V mnoha věcech jsi pořád malý kluk. Jen počkej, já ti ukážu.

„Pamatuješ, jak se rozbila Besova socha?“

Jak bych mohl zapomenout?

Sošku malého křivonohého ochránce domácího krbu dostal Khawy od svého otce a ten zase od svého. Měla svému majiteli přinášet štěstí a Khawy se tehdy velmi zlobil.

„Otec mě seřezal tak, že jsem se tři dny nemohl posadit. Ale já to neudělal!“

„Ne, sošku rozbil Qen.“

„Cože? Jak to víš?“

Ipwet si přitiskla prst ke rtům. „Ano, bylo nespravedlivé, že tě otec zbil za něco, co jsi neudělal. Ale měl k tomu dobrý důvod. Matka mu totiž řekla, žes to byl ty.“

Hui zalapal po dechu.

„Věděla, že to udělal Qen, a přesto otci řekla, žes ji rozbil ty.“

„Já tomu nevěřím! Proč by to dělala?“

„Matka ví, že jsi otcův oblíbenec, a domnívá se, že ti otec věnuje mnohem víc pozornosti, které se Qenovi – jejímu synovi, plodu jejího těla a její krve – naopak nedostává.“

„V otcových očích jsme si rovní.“

„Oba víme, že to není pravda.“

„Přesto mě nijak neupřednostňuje.“

„Ale mohl by. A toho se matka bojí.“

Huiho zabořelo u srdce.

„Má tohle být další tvoje hra, kterou mě chceš trápit? Copak jsem si už toho za celý život od tebe dost nevytrpěl? Od starší sestry, která ve mně sotva vidí víc než předmět své zábavy?“

„Zábava je s tebou dobrá, o to nic,“ zasmála se Ipwet, ale hned zase zvažněla. „Mám tě ráda, Hui, a přeju ti vše dobré. Qen se o sebe dokáže postarat, ale ty...“

„Já se taky umím o sebe postarat.“

„Tak tedy vzhůru do boje, odvážný válečníku a mistře zlodějského řemesla,“ pravila s úsměvem a rozpřáhla paže, jako by ani nemohla unést obdiv k mladšímu bratrovi. „Ale zvaž má slova. A poříd si hodně silnou kůži. Dobře ti poslouží.“

Otočila se a zmizela v přítmí, ale ještě se na bratra přes rameno usmála. Hui se za ní díval a cítil se najednou podivně osamělý.

* * *

Oslava byla velkolepá, když navíc uvážíme, že ji připravili tak narychlo. Isetnofret si oblékla nejkrásnější šaty, kolem pasu vyšívané zlatými včelami. Stála u brány, vítala nejbohatší rodiny Láhúnu a uváděla je do hlavní haly, kterou otroci vyzdobili růžemi ze zahrad a svíčkami, jež plavaly v mísách s vodou. Po místnosti tančilo odražené světlo a vzduch voněl květinami.

Hosté se usadili na nízké lavice nebo seděli se zkříženýma nohama na přepychových polštářích. Kámen Ka spočíval na podstavci krytém zlatem vyšívanou tkaninou na čestném místě na čelní straně haly. Přicházející hosté jej míjeli a každý se mu poklonil. Hui cítil jejich úžas a vyžíval se v obdivných pohledech, jež k němu vysílali. Splnil se mu sen, získal zasloužený respekt. Neuniklo mu však, že někteří hledí na kámen se špatně skrývanou dychtivostí. Jen co zpráva o vzácném nálezu pronikla na veřejnost, ve městě se o ničem jiném nemluvalo než o jeho úžasných vlastnostech a o tom, co všechno bohové vlastníkově kamene poskytnou.

Qen vklouzl do síně bez ohlášení. Hui si všiml, že černé líčení kolem očí propůjčuje jeho pohledu ještě pronikavější intenzitu než obvykle. Když se na něj bratr podíval, pokývl mu a usmál se. Huimu se ulevilo, zlá krev mezi nimi zmizela. Ale dokáže kdy odpustit Qenovi, co provedl Kykymu?

Sloužící servírovali mísy s pečenými holuby a vodními slípkami, cibulkami, vejci a máslem, vůně pokrmů zahlcovala vzduch. Brzy si všichni pochutnávali na vybraných lahůdkách a jednotlivá sousta zapíjeli kořeněným červeným vínem slazeným medem.

„Kdes byl?“ šeptl Hui Qenovi, když se posadil vedle něho.

„Prosil jsem bohy o odpuštění. O klid a mír.“

Podle toho, jak pochmurně se tváříš, se zdá, že jsi mnoho útěchy nenašel, pomyslel si Hui.

„Otec zašel za Kykyho matkou a sdělil jí tu smutnou novinu,“ informoval bratra. „Šel tam, aby nás dva ušetřil bolesti z toho setkání.“

„To od něj bylo moc hezké,“ opáčil Qen suše.

Během hostiny přítomní neustále zalétali zrakem ke kameni Ka, jako by očekávali, že projeví svou sílu. Hosté jeden za druhým vstávali a přijímali kouzelnému artefaktu. Hui pozoroval jejich tváře a hledal náznaky utajované touhy přivlastnit si veliký a mocný boží kámen. Opravdu může věřit sousedům a přátelům? Ne, nesmí důvěřovat nikomu. Přinesl tomuto domu bohatství a nyní je jeho povinností zajistit rodině bezpečí.

Ovšem toto byla především oslava. Khawy pil jeden pohár vína za druhým, až mu ztěžkla víčka a na rtech mu ustrnul trvalý pokřivený úsměv. Zjevně se těšil z přízně, již shromáždění hosté obdařovali jeho dŭm.

Hui se radoval. I on cítil, jak se jej zmocňuje opilost. Naklonil se k nevlastnímu bratrovi a ztěžklým jazykem zamumlal: „Nějaký čas to vypadalo temně, ale teď vidím, že všechno dobře dopadne.“

Qen mlčel. Za okamžik Isetnofret vstala a zvednutou paží si vyžádala ticho. Svými slovy splétala kouzlo a její znělý hlas, jenž vyplnil prostor síně, všechny uchvátil. Zdůraznila přestálé nebezpečí a odvahu účastníků výpravy a rozvíjela příběh získání kamene Ka, který často okořenila paralelním vyprávěním o bozích, takže Hui a Qen jako by se rozkročili přes celá nebesa.

Isetnofret příkrášlila Qenův podíl víc, než odpovídalo pravdě – jako kdyby výprava byla jeho nápad a on ji vedl, kdežto Huimu přidělila roli pouhého pomocníka. Nevlastnímu synovi to nevadilo. Ať si Qen tu slávu vychutná.

Když hostina skončila a hosté se rozcházeli, Hui vyšel na střešní terasu. Hlavu měl plnou alkoholu a radosti, již jej naplnil večer zasvěcený oslavě jeho úspěchu. Ve stínu za kruhem mihotavého světla pochodně nade dveřmi seděla temná postava. Podle siluety Hui poznal otce.

„Co tady děláš?“ zeptal se a posadil se vedle něho.

V poslední době Hui s otcem nerozmlouval zdaleka tak často, jako když byl mladší. Khawy doplňoval mezery v jeho znalostech, které v nich nechal Huiho domácí učitel, jehož rodina najala, aby chlapce připravil na dospělý život. Otce stále více pohlcovaly každodenní úkoly spojené s jeho funkcí guvernéra a Huimu někdejší rozhovory hodně chyběly.

„Rád tady sedávám a připomínám si, že mi bohové požehnali dobrým životem.“ Khawymu se pletl jazyk, ale Hui v jeho slovech cítil vřelost. „Moji synové a dcera, moje manželka, prosperita, kterou sdílíme. Ano, vyskytly se těžkosti, jako v životě všech lidí, taková je podstata člověčenstva. Když se někdy zahleďš do noci, nevidíš nic než nekonečnou temnotu. Ale vždycky je tam někde světlo, a pokud se podíváš pozorněji...“

Khawy se odmlčel, jako by jej pohltily myšlenky. Hui sledoval směr jeho pohledu a zamrazilo ho. Oceán noci se táhl přes pustinu k úrodnému údolí Nilu, ale jako souhvězdí se v něm mihotaly pochodně Láhúnu. Sledoval očima mléčnou dráhu, jež se klenula po obloze nad jejich hlavami, a každá hvězdička blikala životem. Cítil ve vzduchu tajemné kouzlo a zdálo se mu,

že bohové a jejich svět se přiblížili na dosah ruky. Snad mu kámen Ka ukáže cestu k nim.

Khawy mu poklepal na předloktí. „Jsi dobrý syn,“ zamumlal.

Hui se nadechl vůně kouře a pečeného masa, jež stoupala k vilám na svahu.

„Vyprávěj mi o matce,“ požádal. „O mé skutečné matce.“

Hui si dlouho myslel, že mu otec neodpoví. Když konečně promluvil, hlas mu ztěžkl emocemi.

„Když jsem Kiyu poprvé spatřil, připadal jsem si, jako kdyby mě bohové přenesli přes zemi a oceán na místo věčné radosti. Jak víš, vzal jsem si už dřív za manželku Isetnofret. Ten sňatek byl domluvený, ale já jsem neli-toval. Spojily se dvě rodiny a tento svazek vytvořil velkou sílu, která nám umožnila ubránit Láhún v době nepokojů, které ostatně pořád doutnají těsně pod povrchem. Ale nebyla v tom láska. Nikdo s ní nepočítal. Nicméně sňatek nám oběma prospěl. A Isetnofret mi porodila dvě děti, které naplnily mé srdce nadějí do budoucna. Ale Kiya...“ Hlas se mu zadrhl.

V dolním městě začala jakási žena zpívat a její čistý hlas stoupal k nebesům. Hui nepoznal, jakým jazykem zpívá, zdálo se mu však, že zpěvačka vypráví příběh o ztracené lásce, o urputných bojích a o radosti plynoucí z toho, že dvě srdce našla k sobě cestu.

„Kiya byla dcera písaře,“ pokračoval otec. „Potkal jsem ji jednou ráno, když jsem kráčel podél kanálu. Nezaujala mě její krása, i když krásná opravdu byla, vysoká a štíhlá s velkýma tmavýma očima a plnými rty. Upoutal mě na ní pohled, který na mě upřela. Jako by mi viděla hluboko do srdce. A ke konci jsem věřil, že to skutečně dokáže. Zнала mé slabosti i silné stránky, věděla o mně věci, které jsem nikdy nikomu neřekl, a od okamžiku sňatku učinila můj život lepším.“ Ztěžka polkl. „Strávili jsme spolu jen velmi málo času, ale já budu neustále děkovat bohům za dny prožité vedle ní. Za její laskavost a dobrotu. Za radost, kterou mi přinesla. Za to, že mi dala tebe. Její část stále žije v tobě, můj synu. Vidím ji v tvých očích. Slyším ji v tvém hlase.“

Hui se pokusil představit si Kiyu podle otcova popisu. Přestože matku nikdy nepoznal, byl šťastný, že tato žena, kterou jeho otec tolik miloval a obdivoval, je jeho součástí.

Než mohl Khawymu položit další otázku, vycítil za sebou pohyb. Ohlédl se a spatřil temný stín, jenž zmizel ve dveřích do domu. Nepoznal, zda to

byl muž, nebo žena. Byl si však jistý, že narušitel tajně poslouchal, o čem s otcem mluvili.

Byla to zanedbatelná maličkost, Hui však cítil, jak se jeho nálada mění. Když se nyní zadíval na město, viděl jen temnotu mezi světly, a všude vnímal přítomnost nepřátel.

Hui se vynořil z hlubin bezesného spánku a prudce zamrkal, aby se úplně probral. Noc ještě neskončila, místnost halila tma a lehký větřík vonící jasmínem příjemně chladil jako pramenitá voda.

Tichem vily mu pronikl k uším rytmický zpěv. Netušil, odkud se nese. Láhún podřimoval a připravoval se na další den vyplněný usilovnou prací.

Huiho se zmocnil podivný neklid. Zvedl se na mírně rozklepané nohy a vydal se na obchůzku domu. Z otcovy ložnice se ozývalo hlasité chrápání. Ipwet ležela schoulená na lůžku a mluvila ze spaní. Qenův pokoj byl prázdný.

Hui prošel vstupní halou stále vonící vybranými pokrmy. Venku v nočním vzduchu zněl zpěv zřetelněji, neměnný rytmus hlasů připomínající tlukot srdce. Podivný zvuk v tuto pozdní hodinu si jej podmanil.

Proplížil se kolem starého královského paláce k městským hradbám. Brána zela dokořán. Hui zvedl zrak a viděl, že na věžích nehlídá ani jeden strážný. Co je posedlo, že opustili svá místa?

Uvažoval, zda to není první náznak útoku ťuhýků, kteří zoufale touží zmocnit se kamene Ka. Rytmický zpěv zněl od rozpadající se pyramidy na severu, skryté před pohledy z Láhúnu majestátními vilami. Pyramida se tyčila k obloze a její silueta se jasně rýsovala na pozadí zářivé hvězdné kopule. Hui zvažoval, že vzbudí otce z opileckého spánku, ale nerad by se unáhlil. Co když se mýlí? Pěkně by se ztrapnil.

Jak se blížil ke zdroji zpěvných tónů, spatřil muže, jenž dřepěl u paty pyramidy, nezřetelnou temnější skvrnu ve stínu vrženém měsícem. Strážný. Vůbec se nehýbal, jen hlava, kterou Hui sotva rozeznal, jako by se otáčela ze strany na stranu. Zřejmě střeží přístupové trasy. Ať je tam kdokoliv, nepřeje si být rušen.

Hui se sklonil pro kamínek a hodil ho do tmy. Při ozvěně dopadu strážný vyskočil a příkřený se vrhl ke zdroji hluku, rychle jako lovecký pes za kořistí. Hui vyrazil a oběhl roh pyramidy.

Vběhl do jasného svitu, měsíční paprsky se odrážely od věkovitých vápencových desek tvořících dlažbu, která se táhla od hrany pyramidy k severu.

Na severní straně prostranství, nedaleko menší královniny pyramidy, se tyčilo osm kamenných bloků. Byly to mastaby, takzvané Domy věčnosti, hrobky příslušníků královského dvora dávno zapomenutého panovníka. Khawy mu vyprávěl, jak se sarkofágy s mumifikovanými těly vnášely dovnitř, rakve natřené zářivě zelenou, červenou a bílou barvou a popsané modlitbami, které budou střežit obyvatele sarkofágů na jejich pouti do záhrobí. Těla byla zabalena do plátna a ozdobena texty z *Knihy mrtvých*.

Před mastabami stálo v půlkruhu dvacet postav v dlouhých pláštích a s kápěmi na hlavách a z jejich úst se linul nářev, který Hui odhadl na modlitbu. Napínal uši, aby rozeznal jednotlivá slova.

Naproti nim stála jiná postava v plášti s kápí a zvedala paže. Podle štíhlých zápěstí, jež vyčuhovala z rukávů, Hui poznal, že je to žena.

Čili to nebyli tuhýci. Ale jaký rituál se zde odehrával? Hui o ničem podobném nikdy neslyšel. Jestli to byli kněží, pak by se zdržovali v chrámu a touto dobou by prováděli posvátné noční omývání. A určitě by se nemodlili – Hui věděl, že ke společným modlitbám se scházejí jen při východu a západu slunce.

Zpěv dozněl a nastalo ticho, narušované pouze sténáním větru mezi rozdrolenými kameny rozpadající se pyramidy. Ústřední postava rozepjala paže a neuspěchanými pohyby odložila plášť a spodní šat. Měsíc postříbřil nahé tělo a Hui nedokázal odtrhnout zrak od těžkých prsů, širokých ramenou a temného trojúhelníku ohanbí. Když však konečně vzhlédl k obličeji, trhl sebou. Byla to Isetnofret, jeho nevlastní matka. Překonán studem nad hříšnými myšlenkami, jež ho před okamžikem ovládly, se odvrátil. Cítil, jak mu rudnou tváře. Poté jej však přemohla zvědavost, co se tu vlastně děje, a znovu začal sledovat rituál.

Isetnofret měla na sobě pouze šperk se znamením Setha, který nosila na čele, ale tělo – dlouhé nohy, ploché břicho, hrud' a horní část paží – měla pomalované magickými symboly, které se vlnily s každým pohybem, s každým nádechem. Hui rozeznal vzory složené z hvězd, měsíc a také zvířecí hlavu boha, jemuž zasvětila svůj život.

S pažemi opět zdviženými začala deklamovat jasným hlasem: „Stojíme před vševidoucímá očima Setha, pána chaosu, našeho boha ohně a pouště,

krále závidí, mistra klamu, vládce bouří.“ Odmlčela se a olízla si rty. „Pána násilí.“ Další dlouhé, těžké ticho. „Boha cizinců. Boha Hyksósů.“

Při zmínce o bojovné rase barbarů se Hui zachvěl. Proč se matka dovolává jejich jména?

„Sethu, synu Geba, země, a Nút, nebes,“ pokračovala Isetnofret a její hlas stoupal k vrcholku pyramidy. „Bratře Osirisův, Isidin a Nebthetin. Voláme tě.“

Matka se otočila k malému oltáři, který stál za ní, a prudkým pohybem z něj zvedla dlouhý bronzový nůž. Položila si ho na obě dlaně a pozvedla ruce k nebesům. Pak zaklonila hlavu a vydechla: „Přijmi tuto oběť.“

Jeden ze Sethových uctíváčů se kamsi vzdálil, a když se vrátil, táhl na laně krokodýla, menšího, než jaké Hui znal z nilských břehů, opancéřovaná kůže byla světlejší a ne tak hrubá. O těchto nebezpečných plazech bylo známo, že je honba za kořistí často dovede z vod veliké řeky do zavlažovacích kanálů. Přivedený krokodýl však nepůsobil nebezpečně, široký čenich měl pevně svázaný a byl kupodivu povolný, pohyboval se pomalými kroky a dlouhý hřebenovitý ocas táhl za sebou, nešvihal jím ze strany na stranu. Huiho napadlo, jestli mu nedali nějaký otupující lektvar.

Postava v kápi dovedla krokodýla před Isetnofret a zvíře jako by ztratilo poslední zbytky vůle. Přistoupili další tři uctíváči a obrátili plaza na hřbet, takže měsíční svit dopadl na bledé břicho. Isetnofret sevřela nad hlavou jílec nože a prudce jím švihla dolů. Na lesklý vápenec vytryskla krev. Pomocníci pevně přidržovali plaza, z něhož vyprchával život.

Rituál zabití skončil. Nyní se nože chopil jeden z pomocníků a začal ze zející rány v krokodýlím břicho vyřezávat kousky masa. Hui se díval, jak obchází půlkruh prosebníků a každému dává sousto, které všichni vložili do úst a polkli.

Poslední kousek masa dostala Isetnofret. Žvýkala syrové maso a krokodýlí krev jí potřísnila ústa a stékala na bradu.

Hui zíral jako přimražený na děsivou podívanou, která v sobě přesto měla silný erotický náboj. Toto jsou určitě členové Sethova kultu, jemuž vládne jeho nevlastní matka, ovšem smysl celého rituálu Huimu unikal. A jak je možné, že si dosud ničeho nevšiml? Bylo jasné, že Láhún skrývá mnohá tajemství, na jejichž ochranu dohlíží jeho rodina. Toto odhalení jej silně znepokojilo.

„Nastala chvíle,“ pokračovala Isetnofret, „abychom v sobě přivítali velkého Setha. Aby se stal naší součástí a my splynuli s ním. Bude žít v našich srdcích.“

Natáhla ruku a přistoupil k ní jiný prosebník, nejvyšší z přítomných. Zvedl z oltáře zlatou misku s vykládaným vyobrazením štíra a vykročil k Isetnofret. Hui viděl, že v misce plave květ na hladině jantarově zbarvené tekutiny. I na tu dálku rozeznal modravý odstín prstovitých okvětních plátků.

Byl to posvátný modrý lotos, vzácně zbarvená liliovitá bylina, která se občas nachází ve vodách Nilu a je ceněna pro své magické vlastnosti. Obklopují ji mnohá tajemství, ale Hui nepochyboval, že je velmi krásná. Že by kněží vytvořili celá jezera, v nichž květinu pěstovali pro rituální účely? Povídalo se, že její jemné okvětní lístky v sobě skrývají sílu všeho života. Sladce vonící azurové květy se objevují jen jednou do roka a uvadají po pouhých třech dnech a podle výkladu kněží obsahují esenci samotného slunečního boha Ra. Květy se zavírají, když vládu nad zemí převezme noc, pak se rostlina ponoří pod hladinu. Za úsvitu se z ní znovu vynoří a rozkvetne s prvními slunečními paprsky.

Huimu se rozbušilo srdce. Ani ve snu by ho nenapadlo, že někdy spatří kouzlo, jež se teď před ním odvíjelo. Povídalo se, že jakmile kněží vypijí výtažek modrého lotosu, bytostně splynou s bohy a dokážou vidět za hranice lidského bytí a uslyší velká tajemství. Proto byla tato rostlina tak důležitá při pohřebních obřadech, které odvádějí duši do záhrobního života. Jaké zázraky, jak neskutečná moc! A nyní se legendární modrý lotos ocitl v ruce jeho nevlastní matky.

Isetnofret zvedla misku k ústům a zhluboka se napila a Hui ji začal vnímat v novém světle – nesmírně mocnou, jak říkali v Láhúnu všichni, kteří se jí báli. Jak by mohla nebyť mocná, když vypila sílu modrého lotosu?

Dočista si olízala rty a pozvedla misku nad hlavu, aby ji ukázala bohům stejně jako předtím obětní nůž. V té chvíli prosebník, jenž jí misku podal, nechal své roucho sklouznout k zemi.

A Hui se znovu zachvěl šokem. Byl to Qen, rovněž nahý a rovněž pomalovaný po těle tajemnými symboly. Poklekl před matkou. Isetnofret sklonila misku s modrým lotosem k jeho ústům a naklonila ji, aby se mohl napít. Když dopil, matka položila misku na zem, vzala synovu tvář do dlaní a zvedla ho na nohy.

„Jsem Seth,“ prohlásila.

„Jsem Seth,“ zopakoval Qen jasným a silným hlasem a upřeně hleděl matce do očí.

Dlouho se ani nehnuli, Isetnofret stále držela synův obličej v dlaních. Hui se díval a viděl, jak na ně začíná působit kouzlo modrého lotosu. Jejich těly procházelo chvění, svaly se v měsíčním svitu mírně stahovaly. Na čele jim naskočily krůpěje potu, Isetnofret stékal čůrek mezi prsy. Jakmile chvění dosáhlo ke konečkům prstů, oběma se začal zvedat hrudník zrychleným dechem a oči obrátili v sloup, až Hui viděl jen jejich bělma. Extáze jako by je celé pohltila. Isetnofret pootevěřela ústa do obloučku, který jako by nesl svůdný příslib. Qen se usmíval.

Isetnofretiny bradavky, již tak nalité chladem, se ještě zvětšily. Qenův úd svěšený mezi stehny zmohutněl, až se tvrdý jako kůl stočil k jeho plochému břichu. Pokud se za své vzrušení před matkou styděl, nedal to nijak najevo. Oba se do sebe vpíjeli pohledem, jako by navzájem nahlíželi do hlubin duše toho druhého.

„Seth poznává Seta.“ Matka jen šeptala, ale vítr donesl její slova až k Huiho uším.

Hui třeštil oči a pořád nechápal, co vidí. Isetnofret se naklonila k synovi a objala ho, obě těla se k sobě pevně přivinula. A pak se začali líbat. Ne jako matka a syn, ale jako milenci, dlouze a hluboce. Hui zalapal po dechu. Dvojice se utápěla ve snu navozeném modrým lotosem, jiné vysvětlení nebylo možné.

Shromáždění prosebníci, kteří sledovali rituál, se jako jeden muž otočili tvářmi k pyramidě. Stíny kápí pohlcovaly jejich tváře, takže je Hui nemohl identifikovat. Kteří sousedé se zde skrývali, kteří otcové jeho kamarádů, kteří bohatí a mocní páni Láhúnu?

Za jejich zády se Isetnofret položila na lesklý vápenec a široce roztáhla nohy. Qen na ni klesl a během okamžiku divoce kopulovali jako zvířata v říji, jejich vzdechy stoupaly k nebesům.

Huimu se zvedl žaludek a odvrátil se. Už se nedokázal na to šilenství dívat. Svět přestal dávat smysl.

Držel se co nejdál od strážného, jenž se vrátil na své místo, a odplížil se do stínů. A za chvíli již ze všech sil běžel zpátky do Láhúnu, k přepychovým vilám, k domovu, který mu od dětství poskytoval spolehlivé útočiště. Když vešel do domu, sípavě oddechoval námahou. Otec pořád chrápal. Ipwet pořád sténala v zajetí zlého snu. Nikdo z nich neměl tušení o tajemstvích noci.

Hui se doslova odplazil na lůžko. Hleděl do tmy a silou vůle se snažil přimět srdce, aby zpomalilo, a vymazat z mysli děsivé vidiny.

Tolik otázek! Již nebylo možné pochybovat, že Isetnofret je čarodějnice, v jistých kruzích hodně proslulá. Ukázalo se, že povídky, které Hui přičítal přebujelé fantazii zbabělých mužů, jsou pravdivé. Huiho naplňovalo odpořem, že matka vtáhla do svých osidel i vlastního syna. Sexuální styk mezi členy rodiny byl obecně přijímán mezi členy panovnického domu, to věděli v Egyptě všichni. Ale králové a královny stojí vysoko nad ostatními lidmi, jen o stupínek níže než bohové. A Isis se přece provdala za svého bratra Osirise a Seth se oženil se svou sestrou Nebthet. Ale mezi obyčejnými lidmi se to pokládalo za obscénní a nemorální.

Ale kromě toho Huiho znepokojovalo na nočním rituálu víc věcí. Nevlastní matka si přisvojila sílu a moc obávaného Setha a stejně obdařila i Qena a Hui se nemohl dopídit, co tím sledovala. Ale mohla jednat jen v zájmu nějaké obrovské ambice, kterou v sobě chovala, k čemu by jinak potřebovala pomoc bohů? Tato pleticha tedy nevěštila nic dobrého. Rituál se odehrál v tajnosti, daleko od zvědavých očí. A členové kultu se halili do kápí, aby utajili svou totožnost. Nechtěli, aby je někdo soudil, tolik bylo Huimu jasné.

Objal si pažemi tělo a probíral se jednotlivými otázkami, až se mu svíral žaludek. Přestože se domníval, že už snad nikdy nebude moci spát, spánek jej přemohl náhle a nečekaně jako pouštní bouře.

Přeložil Dalibor Míček